

12. Αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ ἔβα[238]πτίσθη ὁ βασιλεὺς παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἁγίου Ὑπατίου καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Θεοδώσιον· καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος καὶ τὸ πολίτευμα ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Τὰ δὲ εἶδωλα καὶ τοὺς μιερεῖς αὐτῶν κατέκαυσαν πυρὶ. Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνέκραξε λέγων· « οὐαὶ μοι ⁽¹⁾, νενίκησέν με ὁ τῶν Γαλιλαίων μύστης· ἀλλ' ἐγὼ ἐγείρω κατὰ σοῦ βασιλέα ⁽²⁾ ὃς ποιήσει τὰ θελήματά μου καὶ σὲ κακὴν κακῶς ⁽³⁾ ἀπολέσει καὶ τοὺς μετὰ σὲ ἅπαντας ». Ὁ δὲ ἅγιος Ὑπάτιος λέγει· « τέως τοίνυν φυγαδεύσω σὲ καὶ περὶ τῶν τότε πάλιν καταισχυνεῖ ⁽⁴⁾ σὲ ὁ κύριος. Ἐγένετο δὲ ἡ φήμη αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ ἐπισυνήγαγον ἅπαντες οἱ τῆς πόλεως τοὺς ἀσθενεῖς αὐτῶν τυφλοὺς, χωλοὺς, κωφοὺς ⁽⁵⁾, ξηροὺς, μογιάλους ⁽⁶⁾, ἀρμοπονιῶντας, δαιμονιῶντας, καὶ ἐθεράπευσεν ἅπαντας. Δέδωκε δὲ ὁ βασιλεὺς χαρίσματα τῷ ἁγίῳ ἱκανά· χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ κειμήλια χρυσᾶ καὶ σκευὴ διὰ λίθων καὶ μαργαρίτων καὶ στρατιώτας ἐκλεκτοὺς καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν χαίροντα.

13. Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἰδοὺ ⁽⁷⁾ ὁ διάβολος ὡς ἐν σχήματι ἀνθρώπου ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ ναυτικοὶ λέγουσιν πρὸς τὸν ἅγιον· « ἅγιε τοῦ θεοῦ, κέλευσον αὐτὸν ἐξελθεῖν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἵνα μὴ κακῶς ἀπόληται ⁽⁸⁾ ». Ὁ δὲ ἅγιος λέγει πρὸς αὐτοὺς· « τεινία μου, οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ἀλλ' ὁ διάβολός ἐστιν βουλόμενος πλανῆσαι ἡμᾶς· ἀλλ' ἵνα γνῶτε ὅτι θελήματι θεοῦ κρατῶ αὐτὸν καὶ μαστιγῶσω ». Καὶ ἀναστάς ὁ ἅγιος Ὑπάτιος ἀπὸ τοῦ πλοίου καὶ ποιήσας τὴν ἐν Χριστῷ σφραγίδα ἐπετίμησε τὸν δαίμονα τοῦ μὴ φυγεῖν. Ἐξελθὼν δὲ ὁ ἅγιος [238] Ὑπάτιος ἀπὸ τοῦ πλοίου βαδίζων ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἐπὶ ξηρᾶς ἐκράτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν τριχῶν καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον καὶ δήσας αὐτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ⁽⁹⁾ ἐκρέμασεν αὐτὸν ἐν τῷ καταρτίῳ ⁽¹⁰⁾ καὶ λαβὼν ἐκ τῶν σιδήρων τοῦ πλοίου ἤρξατο τύπτειν αὐτόν ⁽¹¹⁾. Καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ δαίμων· « ἐλέησόν με, μαθητὰ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ· ἔνδος μοι μικρὸν καὶ λέγω σοι· ἐγὼ εἰμι ὁ Βαραχὰμ ⁽¹²⁾ τῶν δαιμόνων ὁ ἔξαρχος· ἔχων γὰρ ἐν τῇ θαλάσῃ τὴν ἐργασίαν μου ἐλήλυθα ὧδε βουλόμενος ἐγεῖραι κλύδωνα ὅπως καταποντίσω ὑμᾶς, ὡς καὶ πολλοὺς ἀπόλησα καὶ πολλὰ κακὰ ἐποίησα, καὶ εἰ κελεύεις ἀπαγγελῶ σοι ἅπαντα καὶ ἀπόλυσόν με ». Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἅγιος· « οὐ χρεῖαν ἔχω

(1) οὐαὶ μοι ὅτι νενίκημα, οὐαὶ μοι ὅτι ἀπέκτεινέ με *V* — ἐγερω *R*.²

(2) κατὰ σοῦ, βασιλεῦ, ἕτερον ὅστις *V*.

(3) κακιγὰκος *C V* — κακῶς *R¹ R²* — κάκειν κάκος *N*. Cfr. 4. Et *Byzant. Zeitschrift*, III 152; VIII 157.

(4) κατεσχύνησε ὁ κ. *V N*. Π. τῶν τ. Ἀπ περισσότερον?

(5) κωφοὺς d. *C*.

(6) ἀρμ. πόδας σκωληκοβρώτους καὶ ἔθερ. *R*.¹

(7) ἐγένετο ὁ δ. ἐν σχήματι γέροντος καὶ ἐρῶψεν ἑαυτὸν εἰς *V R¹* — ἐν σχήματι ἀνθρώπου περιπατοῦντος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ προσεγγίσας τὸ πλοῖον ἤγειρεν ζάλην μεγάλην τοῦ καταστρέφειν τὸ πλοῖον *R*.²

(8) ἵνα μὴ κακῶς ἄ. inde lacuna *N*.

(9) ἀπὸ τ. τριχῶν tantum *V*.

(10) κατάρτιν *R*.²

(11) ἔτυπεν αὐτόν λέγων· ἄγε μοι τίς εἰ καὶ τί τοῦτο ἐποίησας. ἀπεκρίθη δὲ ὁ δ. *R*.¹

(12) βοραχὰμ *C* — βαροχὰμ *R*.²